

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 96

1 Νοεμβρίου 2002

Τεχνητή γονιμοποίηση ἡγεσίας

Μὴν ἐκπλαγεῖτε. Ἡ μέθοδος τῆς τεχνητῆς γονιμοποίησης ἔχει ἐπεκταθεῖ. Δέν περιορίζεται στὰ παιδιά τοῦ σωλήνα. Μᾶς προσφέρει καί τὰ εἰδῶλα τῆς ἐποχῆς. Τά ἐξέχοντα ἐκθέματα, πού μποροῦν νά ἀναδείξουν τό πάνθεο τῶν ἡρώων καί τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ πολιτισμοῦ. Καί μᾶς καθιερώνει τὰ ἡγετικά στελέχη, πού μποροῦν νά κρατήσουν, γερά καί ἀποτελεσματικά, στὰ ἐκλεπτυσμένα τους χέρια, τὰ σκῆπτρα τῆς ἐξουσίας καί νά ποδηγετήσουν ὅλους ἐμᾶς στήν εὐμάρεια καί στήν ἀναβαθμισμένη ἀξιοποίηση τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ.

Μή θεωρήσετε τήν ἀνακοίνωσή μου καί τήν ὑπογράμμισή μου σφήνα ἐκφυλιστική ἢ χιουμοριστικό παιχνίδισμα μέ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης. Τή γραφίδα μου δέν τήν κινεῖ μιά τέτοια πρόθεση. Αὐτό, πού σᾶς παρουσιάζω, ἀποτελεῖ, ἀπλά καί μόνο, φωτογράφιση τῆς πραγματικότητας. Ἐπισήμανση τῆς νέας τεχνικῆς, πού λειτουργεῖ μέ τούς δίκους τῆς νόμους καί μέ τὰ δικά της, παράδοξα, ἀποτελέσματα.

Ο τεχνητός σωλήνας, ἀπό τόν ὁποῖο περνάει τό γενετικό ὕλικό καί ἀναπτύσσεται καί διαμορφώνεται σέ πνευματικές ιδιοφυεῖς ἢ σέ ἡγετικά στελέχη τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, εἶναι ἡ τηλεόραση. Ναί, ἡ τηλεόραση.

Αυτό τό μαγικό μηχανήμα, πού ανεβάζει στή σκηνή τῆς ἐπικαιρότητας καί προβάλλει στά ἀνοιχτά παράθυρα τῆς τηλεθέας τῆς τηλεαποβλάκω - σης τά πρόσωπα τῆς ἐπιλογῆς του, ὡς μοναδικά καί ὡς τέλεια, ἱκανά νά δώ - σουν βηματισμό στίς πλατείες μάζες καί νά διαχειριστοῦν τά πολύπλοκα προβλήματα τοῦ αἰώνα.

Μέ τό ἄναμα τῶν φώτων καί μέ τό ἄνοιγμα τῶν παραθύρων, τά ἀσήμαν - τα πρόσωπα γίνονται σημαντικά, οἱ βωβοί περπατητές τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς ἀποκοτοῦν φωνή καί ἐκκωφαντικό λόγο, οἱ γόνιοι τῶν μεγάλων τζακιῶν (σέ κάποιες περιστάσεις καί τῶν μεγάλων ἀναρχικῶν ἢ τρομοκρατικῶν ὁμάδων) ἀναδεικνύονται ἀπόγονοι ἡρώων καί ὁ κατάλογος τῆς νέας ἡγεσίας συμπληρώνεται.

Σέ παλιές ἐποχές ὁ τοκετός τῆς ἡγεσίας, τῆς πνευματικῆς, τῆς πολιτικῆς, τῆς στρατιωτικῆς καί τῶν ποικίλων ἄλλων κλάδων τοῦ ἱστορικοῦ «γίγνε - σθαι», ἦταν μιά διαδικασία πολύπλοκη καί πραγματικά ἐπώδυνη. Προϋπέ - θετε μόχθο καί κατάρτιση. Ἀσκήση καί ἐπίδοση στά ἀθλήματα τοῦ ἥθους. Ἐπίδειξη ἱκανότητας, πού ξεπερνάει τά μέτρα τῆς μεσότητος. Καταξίωση, πού δέ σκηνοθετεῖται μέ τόν τεχνητό φωτισμό, μέ τό σπάταλο μακιγιάζ καί μέ τήν ὑπόδειξη τῶν δασκάλων τῆς τέχνης τῆς ἐπικοινωνίας. Ὅλα τά προσόντα εἶχαν τόν αὐθορμητισμό τῆς ἀμεσότητος. Καί ὅλες οἱ πρωτοβουλίες ἐλέγχονταν ἀπό τοὺς αὐτόπτες μάρτυρες. Τοὺς ἡγέτες τοὺς γεννοῦσε, μέσα ἀπό τό σῶμα του, μέ μακρόχρονη κυοφορία καί μέ ὁδύνη ὁ λαός. Αὐτός ὁ λαός, πού κληρονομεῖ τή σάρκα του, τά χαρίσματά του καί τά ἐλαττώματά του. Καί, πού ξέρεи νά διαλέγει τοὺς ἄριστους, γιά νά τοὺς ἀνυψώσει στοὺς κορυφαίους θώκους τῆς ἐξουσίας.

Σήμερα, ἀρκεῖ κάποιο παρασκήνιο ἢ κάποια παρασυναγωγή νά κρίνει τόν ἐκλεκτό ἢ τόν εὐνοούμενο. Καί νά τόν ἐμφανίσει, καλοστολισμένο καί καλομακιγιαρισμένο, μέ στημένο χαμόγελο καί μέ ξύλινο λόγο, στά τηλεο - πτικά παράθυρα. Ἡ πρώτη ἐμφάνιση σηματοδοτεῖ τήν πρώτη γνωριμία. Ἡ δεύτερη, ἡ τρίτη, ἡ τέταρτη τυπώνουν στό μυαλό τοῦ τηλεθεατῆ τήν εἰκό - να, μέ ἐκτύπωση ἀνεξίτηλη. Καί τήν καθιερώνουν. Ὅταν φτάσει ἡ στιγμή τῆς κάλπης, ὁ ψηφοφόρος ἔχει στό θυλάκιο τῆς μνήμης του καί τήν εἰκόνα τοῦ προσώπου καί τό ὄνομα. Καί εἶναι ἔτοιμος καί πρόθυμος νά ρίξει τό ψηφοδέλτιο.

Οδοκιμαστικός σωλήνας ἔχει λειτουργήσει ἄψογα. Τό ἔμβρυο ἀναπτύχθη - κε. Ὁ τοκετός ἔγινε. Καί μάλιστα ἀνώδυνα. Μέσα στά φῶτα, στίς ἰαχές, στίς ἐπιδοκιμασίες καί στά χειροκροτήματα τῆς ὁμάδας ἢ τῶν ὁμάδων, πού διαχειρίζονται ἢ διαπλέκονται μέ τοὺς μηχανισμούς τῆς ἡλεκτρονικῆς πληροφόρησης. Ἡ κοινωνία ἐμπλουτίστηκε μέ τήν ἀπαραίτητη ἡγεσία. Καί τό πρόβλημα, τό αἰώνιο μεγάλο πρόβλημα τῆς ἐπιλογῆς τῶν ἄξιων, λύθηκε. Ἀν λύθηκε!!

Ἡ μάχη τῶν ἐντυπώσεων

Η μάχη τῶν ἐντυπώσεων. Τό γλυκύ ὄραμα, πού λειτουργεῖ ὡς ἀβέβαιο στοίχημα. Τό συναρπαστικό ἄθλημα μέ τή διπλή ἔκβαση. Ἡ συναλλαγματική τῆς ὑπεροχῆς καί τῆς ἀναγνώρισης, πού, κατά τή διαδρομή πρὸς τήν κερδοφορία, μεταλλάσσεται σέ γραφή ἀναξιοπρέπειας καί γελοιοποίησης. Μήτε σφραγίδα πραγματικῆς ἀξίας καί ἀδιαμφισβήτητου ἡθους εἰσφέρει στό πεδίο τῆς ἀναμέτρησης. Μήτε βεβαιότητα κοινωνικῆς καταξίωσης ἐξασφαλίζει. Εἶναι πάντα ἀγώνας ἀμφιλεγόμενος καί ἀμφίρροπος. Καταδαπάνηση καί θυσία τῆς προσωπικότητας, δίχως τήν ἐγγύηση τῆς ἐπιτυχίας καί τῆς ἀνάδειξης. Ὡς ἀλλοτε ἀνεβάζει στό βάθρο τό μαχητή. Καί ἄλλοτε τόν βαρυνώνει. Ὡς ἀλλοτε στυλβώνει τό ἱματὶ του καί τό φωτίζει. Καί ἄλλοτε τό στιγματίζει καί τό παραδίνει στόν κάδο τῆς ἀναξιοπρέπειας.

Ὁ νοσταλγὸς καί μαχητὴς τῶν ἐντυπώσεων αὐτοδιαφημίζεται, πὼς στοχεύει στήν ἀξιοκρατική προβολή καί στή δημιουργική ἐπιβολή. Ἀλλά, πολὺ συχνά, αὐτοπροδίδεται, αὐτοδυσφημίζεται καί αὐτοεξευτελίζεται. Κεντρίζει, πρὸς στιγμή, τήν κοινὴ γνώμη. Ἐνισχύει τόν τόνο τῶν ἀντεγκλή-

σεων. Περνάει ἀπὸ χίλιες κρισάρες νηφάλιας ἢ ἐμπύρετης, καλόβουλης ἢ κακόβουλης κριτικῆς. Καί ἀποτυπώνεται στό χάρτη τῶν δεδομένων μέ ἀπρόβλεπτες ἐπισημάνσεις. Ἀξίας ἢ ἀπαξίας. Ἀναγνώρισης ἢ περιφρόνησης.

Ἰδιαίτερα στὴ δική μας φάση τῆς ἱστορικῆς διαδρομῆς, μέ τίς δομές καί τίς δυνατότητες τῆς ἠλεκτρονικῆς ἐπικοινωνίας, τό ἄθλημα τῶν ἐντυπώσεων ἔχει περάσει στοὺς πρώτους πίνακες τῶν προκλήσεων. Ἄνετα μπορεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε εὐαίσθητοποιημένος ἀγωνιστὴς ἢ ὁ τυχερὰ παστος ἐξουσιαστής, ἀξιοποιώντας τήν πλοκή καί τή διαπλοκή τῆς τεχνολογίας, νά στήσει ὀρθό τό ρετουσαρισμένο καί λουστραρισμένο εἶδωλό του καί νά καλέσει τίς πλατείες μάζες νά προσέλθουν σέ θαυμασμό καί σέ προσκύνηση. Χωρὶς, ὅμως, νά ἀποκλείεται τό ἐνδεχόμενο τῆς ἀποτυχίας. Ἡ ἐκβολή τῶν ἀγώνων στό ἀφρισμένο κύμα τῆς κοινῆς κατακραυγῆς ἢ σὲ σκοτεινὲς χαράδρες τῆς ἀνυποληψίας.

Δεῖγμα κλασσικὸ παθιασμένου κυνηγοῦ τῶν ἐντυπώσεων θά ἀναγνωριστῇ ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ κ. Χριστόδουλος. Μέ ἔκδηλο τό πάθος

της προβολής. Ἀλλά καί μέ χειροπιαστή τήν ἀποτυχία τῶν ἀγώνων του.

Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἀναρρίχησης του στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, ἐπικέντρωσε τό ενδιαφέρον του καί τούς ἀγῶνες του στή σκυταλοδρομία τῶν χειροκροτημάτων καί τῶν δημοσκοπήσεων. Στή συμμαχία μέ τά σύγχρονα μέσα τῆς δημοσιογραφικῆς καί τῆς τηλεοπτικῆς διαφήμισης. Στήν ὑπερέντονη ἀξιοποίηση ἢ (σωστότερα) ἐκμετάλλευση τῆς τυπογραφικῆς τέχνης, τοῦ μικροφώνου καί τῆς τηλεοπτικῆς κάμερας. Στίς πυκνές ἐμφανίσεις, ὅπου οἱ προβολεῖς καί ὅπου ἡ προβολή. Στή σπάταλη, ἀλλά φορτισμένη μέ σκοπιμότητα, ἐπίδειξη τοῦ πλούτου καί τῆς ἡγεμονικῆς πυγμῆς. Στήν παρουσίαση ἐνός προφίλ, πού θά μπορούσε νά κεντρίσει τήν προσοχή καί νά κατακτήσει τά ἀνυποψίαστα πλήθη.

Ἡ πορεία τῆς μάχης του πέρασε ἀπό κυματισμούς. Ἀπό φάσεις εὐφορίας καί ἀκράτητης ἐπιδοκιμασίας. Καί ἀπό κάμψεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς διάψευσης τῶν προσδοκιῶν τοῦ λαοῦ καί τῆς ἐπικίνδυνης κόπωσης του. Σήμερα, ἔπειτα ἀπό τεσσεράμισυ χρόνια ἀσταμάτητης παρέλασης στήν πασαρέλα τῆς διαφήμισης, ἡ τελική ἔκβαση τῆς μάχης του ἐκτιμᾶται ὡς, πέρα γιά πέρα, ἀρνητική. Ὁ ἐκκλησιαστικός ἄρχοντας μέ τήν κοσμική θεωράκιση καί τίς κοσμικές μεθοδεύσεις, δέ σύναξε κέρδη. Ἡ ρουλέτα τῆς διαφήμισης δέν τόν εὐνόησε. Πάλεψε, ἀλλά ἀστόχησε καί ἔχασε. Μέσα στή μέθη τοῦ ἀγῶνα του γιά προβολή καί στούς ἀτμούς τῶν σκηνοθετημένων χειροκροτημάτων, ἡττήθηκε καί ταπεινώθηκε. Καί, μάλιστα, διπλά. Καί πνευ-

ματικά, ἐκκλησιαστικά. Καί κοινωνικά, κοσμικά.

Σάν Ἐπίσκοπος ἀπογυμνώθηκε καί στερήθηκε ἀπό τή χαρισματική ἐπίδραση καί τή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐχασε τήν ἀκτινοβολία καί τή γοητεία τῆς ταπεινῆς διακονίας. Ἀποκόπηκε ἀπό τήν ἱερή καί μαρτυρική ἀλυσίδα τῆς καθαρᾶ Χριστοκεντρικῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἐχασε τήν ἐπαφή, τήν κοινωνία καί τήν τροφοδοσία, πού βρίσκονται ἐνσωματωμένες στήν Παράδοση τῆς ἀγιότατης Ἐκκλησίας μας. Καί περπάτησε, ὡς κοσμικός ἡγεμόνας. Μέ ὄραμα καί στόχο τίς ἐντυπώσεις. Καί μέ πρακτική, τή φτηνή καί μεθοδευμένη ἐξαγορά τῆς ἐπιδοκιμασίας ἀπό τίς λαϊκές μάζες. Ἐμφάνισε-καί μάλιστα κατά τρόπο προκλητικό-στά παράθυρα τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης τόν πλοῦτο, τή χλιδή καί τήν ἔπαρση τῆς τριτοκοσμικῆς ἀριστοκρατίας. Καί ἀπογύμνωσε τήν ἀρχιερατική του προσωπικότητα ἀπό τήν ἀντανάκλαση τῆς σφραγίδας τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί ἀπό τήν ἐκφραστική ἀλλοίωση, πού δημιουργεῖ ἡ θυσιαστική προσήλωση στό Πρόσωπο τοῦ Ἀρχιποίμενος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλά καί σάν κοινωνικός παράγοντας καί λειτουργός μειώθηκε καί ζημιώθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐντυπώσεων. Ἐπιδίωξε, μέ μανία, νά ἀντιγράψει τά πολιτικά πρότυπα. Τούς ρήτορες τῶν πολιτικῶν μπαλκονιῶν. Τούς ἐξαγγελεῖς τῶν φανταχτερῶν, ἀλλά πλασματικῶν προγραμμάτων. Τούς δῆθεν ὀραματιστές καί τούς δῆθεν ἀναμορφωτές. Γέμισε τούς αἰθέρες μέ μπалόνια, πολύχρωμα καί ἐντυπωσιακά, ἀλλά φουσκωμένα μέ ἄερα. Ὑποσχέθηκε ἀναβάθμιση τοῦ κλήρου, ἀνύ-

ψωση του ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, κάθαρση τῶν προσώπων καὶ τῶν θεσμῶν, εὐαισθησία καὶ πληρότητα τῆς ποιμαντικῆς διακονίας, καί, ἀντί γι' αὐτά, σκόρπισε τό χάος.

Ἡ ἐκστρατεία τῶν ἐντυπώσεων εἶχε ὡς κατάληξή της καὶ ἔκβασή της τό Βατερλώ.

Ὅλοι θυμοῦνται τὴν ἀδιάκοπη καὶ ἀκαταπόνητη παρέλαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου στὰ τηλεοπτικά παράθυρα, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή του καὶ πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὴν τυπικὴ ἀναγνώριση καὶ τὴν τελετουργικὴ ἐνθρόνισή του στὸν Καθεδρικό Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν. Σὰν κάποιος ἀόρατος χέρι νὰ τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμά καὶ νὰ τὸν ἀμόλυσε νὰ τρέχει, τρελλὰ καὶ παιχιδιάρικα, δηλώνοντας σέ κάθε στιγμή καὶ σέ κάθε τόπο τὴν παρουσία του καὶ τὴν ἐπικυριαρχία του. Μὲ ὕψος νικητῆ καὶ ἐξουσιαστή, μὲ λόγο ὑπεροπτικό, σκληρὸ καὶ στηλιτευτικό, ἄρχισε νὰ φέρνει στὴ δημοσιότητα τίς κοινωνικὲς πληγές καὶ νὰ καυτηριάζει τὰ βακτηρίδια τοῦ κακοῦ, πού προκαλοῦν κάκωση στὸν ἐθνικὸ ἢ στὸν ἐκκλησιαστικὸ ὄργανισμό καὶ ἀνατρέπουν τὴν ἠθικὴ ἰσορροπία στίς ἀνθρώπινες σχέσεις ἢ στὴ διαχείριση τῶν κοινωφελῶν λειτουργημάτων. Μὲ τὴν ἐπένδυση τῆς λεοντῆς τοῦ ἁμετροῦ πλούτου καὶ μὲ τὴ χρήση τοῦ μαστιγίου τῆς ἀνελέτητης κριτικῆς, προσπάθησε νὰ περάσει θριαμβικὰ στὴν ἐπικαιρότητα. Νὰ ἐμφανιστεῖ ὡς ὁ ἀμερόληπτος καὶ ἀκριβοδίκαιος κριτής. Νὰ ἀναγνωριστεῖ ὡς ὁ *ipso jure* νομοθέτης καὶ δικαστής. Καὶ νὰ κατακτήσει ὑψηλὸ δέικτη στό ταμπλὼ τῆς δημόσιας προβολῆς καὶ τῆς λαϊκῆς ἀναγνώρισης.

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθεῖ, ὅτι τό πλήθος, εἴτε γιατί παραπλανήθηκε, εἴτε γιατί εἰλικρινὰ πίστεψε στὴν πνευματικὴ του θωράκιση καὶ στίς διοικητικὲς του ἱκανότητες, ἀρχικὰ ἔδειξε νὰ τὸν ἀποδέχεται καὶ νὰ τὸν χειροκροτεῖ. Στό πρόσωπό του διάβασε, ἢ, ἀπλῶς, ἀναζήτησε ἓνα γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ ἡγέτη. Ἀφοσιωμένο στὴν εὐαίσθητη πνευματικὴ του ἀποστολή. Ὁραματιστὴ καὶ ἀγωνιστὴ. Ἰκανὸ νὰ δαμάσει τὰ πάθη καὶ τίς ἐμπάθειες. Καὶ φορέα ἄφθονου καὶ ἄφθορου κενωτικοῦ, Πατερικοῦ πνεύματος.

Κουρασμένος ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν εἰκοσιπεντάχρονη δικτατορικὴ, ἀγροῖκο καὶ ἐτσιθελικὴ διακυβέρνηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σκάφους ἀπὸ τὸν προκάτοχο Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ, ἄνοιξε τὴν καρδιά στοῦ νέου προκαθήμενου καὶ στήλωσε στὰ κατάρτια τοῦ τραυματισμένου σκαριοῦ τὰ πανιά τῆς ἐλπίδας. Ἄκουσε μὲ προσοχή τό λόγο του καὶ ἀποθήκεψε στὴ μνήμη του τίς ἀπανωτές ὑποσχέσεις του. Προσπάθησε νὰ ἀφουγκραστεῖ τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς του καὶ νὰ συντονιστεῖ μὲ τό ρυθμό τους. Ἐδωσε τὴν ψῆφο τῆς ἐμπιστοσύνης του στὰ προγράμματά του καὶ στάθηκε νὰ περιμένει. Νὰ κρατάει τὴν ἀνάσα του, ἐρευνώντας τὴν ἔκβαση. Νὰ παρακολουθεῖ καὶ τὴν παραμικρὴ κίνηση τοῦ νέου ποιμενάρχου καὶ νὰ καταγράφει τίς ἐπιτυχίες του.

Δέν ξέρω, ἂν ὑπῆρξαν, στὴν διαδρομὴ τῶν 170 χρόνων τῆς ἱστορίας τῆς Αὐτοκέφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τέτοιες συγκυρίες γιὰ ἄλλο Ἀρχιεπίσκοπο. Νὰ κληρονομεῖ τό ἀπελπιστικὸ σκοτάδι καὶ τό χάος καὶ νὰ τοῦ δίνεται ἡ εὐχέρεια νὰ ἐμφανίζεται στίς ἐπίσημες ἐξέδρες καὶ νὰ ἐξαγγέλλει τὴν

ἀναδημιουργία ἀπὸ τὴν τέφρα. Καί νά περιστοιχίζεται ἀπὸ ἓνα λαό, πού ἀναστενάζει βαθειά, κουβαλώντας τὴ βαριά ἐμπειρία τοῦ «χθές», ἐμπιστεύεται στὰ «προφητικά» κηρύγματα τοῦ νέου ἡγέτη καί περιμένει τὴν ἐπαλήθευση. Ἔτοιμος νά ἀποδεχτεῖ καί τὴν παραμικρὴ προσφορά. Καί μέ τὰ χέρια ἀπλωμένα σέ ἔνδειξη ἐλπίδας καί σέ ἐτοιμασία γιὰ χειροκρότημα.

Τὰ περιστατικά, πού ἀκολούθησαν, ἀποβίβασαν, ταπεινωτικά, ἀπὸ τὸ ἄρμα τῆς δόξας τὸν κ. Χριστόδουλο καί πάγωσαν τίς ἐλπίδες τοῦ λαοῦ.

Αὐτός ὁ λαός, μέ τὰ θυσασυρίσματα τῶν παραδειγμάτων τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τὴν ἱκανότητά του νά ζυγίζει τὰ λόγια καί τίς πράξεις τῶν ἀνθρώπων τῆς πολιτικῆς καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας του, ἔβαλε στὴ ζυγαριά τῆς καρδιάς του τὸ νέο προκαθήμενο καί τὸν βρῆκε λιποβαρή. Δέ διαπίστωσε ἀντιστοιχία ἐπαγγελιῶν καί ἐπισκοπικῆς προσφορᾶς. Δέν εἶδε τίς ὑποσχέσεις νά μετουσιώνονται σέ πράξεις. Δέ φωτογράφισε στό πρόσωπό του τὴ σεμνότητα καί τὴν ἐντιμότητα. Δέν ἄκουσε ἀπὸ τὰ χεῖλη του μόνο τὸ «ναί» καί τὸ «ἀμήν».

Καθὼς ὁ καιρὸς κυλοῦσε, οἱ ἀρχιεπισκοπικὲς γκάφες, οἱ ἀσυνέπειες, οἱ παλινδρομήσεις στὸ καθεστῶς τῆς διαφθορᾶς καί τῆς διαπλοκῆς, οἱ προκλητικὲς λιτανεύσεις τῆς χλιδῆς καί τῆς ἔπαρσης, κατέβασαν ἀπὸ τὰ ὑπερυψωμένα στηλῶματα τὰ πανώ τῆς διαφήμισης τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου καί ἀνέβασαν τίς σκοτεινιασμένες πινακίδες τῶν ἐπιφυλάξεων καί τῆς ἀποδοκιμασίας. Τούς ψιθύρους, πού

πῆραν ξανά τὴν ποιότητα τῶν στεναγμῶν τῆς καρδιάς. Τὴν ἀναδίπλωση, πού λειτούργησε σάν κλείσιμο τῶν θυρίδων τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀποδοχῆς. Τὴ διακριτικὴ ἢ τὴ βαρειά κριτικὴ, πού σηματοδοτεῖ τὴν ἐξάντληση τῶν ἀποθεμάτων τῆς ἀνοχῆς.

Ὁ κ. Χριστόδουλος ὑποσχέθηκε πολλά καί δέν ἔκανε τίποτα. Ἀράδεια-σε ὄνειρα καί δέν ἔδειξε πράξη. Διακόσμησε τὰ παράθυρα τῶν τηλεοπτικῶν συσκευῶν μέ τὰ διαφημιστικὰ σπότης τῶν ἐπαγγελιῶν του καί δέν παρουσίασε τὴν ποσότητα καί τὴν ποιότητα τῆς δουλειᾶς του.

1. Οἱ πολλοί, οἱ ἄνθρωποι, πού βιώνουν ἔμπονα τὴν ἐκδίπλωση τῆς ποιμαντικῆς φροντίδας, θυμούνται ἀκόμα τὸ μακρὺ κατάλογο τῶν οἰκοδομικῶν ἔργων, πού ὑποσχέθηκε ὁ κ. Χριστόδουλος, κατὰ τὴν ἐνθρόνισή του καί κατὰ τὴν παρθενικὴ του ἐμφάνιση στὴν πρώτη Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἦταν μιά ἀλυσίδα μεγάλοπρεπων κτισμάτων, πού θά μπορούσαν νά στεγάσουν καί νά εὐκολύνουν τίς παλιές καί τίς καινούργιες πρωτοβουλίες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τίς Συνοδικὲς ὑπηρεσίες, τὴ γκάμα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, τὴ νοσηλευτικὴ φροντίδα, τὴ δημοσιογραφία, τίς ἐκδόσεις, τὴν ἠλεκτρονικὴ ἐνημέρωση καί ὅλες τίς ἄλλες δραστηριότητες, πού ἐπιβάλλουν οἱ ἀπροσδόκητες ἐξελίξεις τῆς ἐπικαιρότητας.

Ὁ Μητροπολίτης Κορίνθου Παντελεήμων, πού κανένας δέν εἶναι σέ θέση νά ὑπογράψει, ἂν εἶναι φίλος ἢ ἐχθρὸς τοῦ κ. Χριστόδουλου, μέ προσποιητὴ εὐγένεια καί μέ ἐπικίνδυνη δόση σαρκασμοῦ, εἶχε πεῖ τότε: «Ἄν καταφέρει ὁ Μακαριώτατος νά πραγματοποι-

ποιήσει αυτά τὰ προγράμματα, πού ξεδίπλωσε σήμερα μπροστά μας, θά παρουσιάσει ένα ολοκληρωμένο έργο καί θά άφήσει έποχή».

Άνασκαλεύοντας τίς έντυπώσεις εκείνης τής στιγμής, μέ κριτή τήν άρνητική έμπειρία του «σήμερα», βλέπουμε, ότι όλα ήταν μόνο λόγια. Έξαγγελίες έντυπωσιακές. Ρουκέτες στο πεδίο των έντυπώσεων. Καί κλίνουμε καί υιοθετούμε τό σαρκαστικό ύπομνηματισμό του Κορίνθου Παντελεήμονα, ότι «άν... ποτέ πραγματοποιηθοούν αυτά τά έργα, θά είναι μιά θαυμαστή καί ολοκληρωμένη προσφορά».

Ό λαός ψάχνει επίμονα τόν άπολογισμό. Τήν ιστόρηση των άρχιεπισκοπικών μόχθων. Καί τή φωτογράφιση των λαμπρών κτισμάτων του. Καί δέν τά βρίσκει. Καί διακόπτει τό χειροκρότημα. Καί άποσύρει τήν έμπιστοσύνη. Ή έπίσημη κατάστρωση των προγραμματισμών, άντί νά στηρίξει τίς έλπίδες καί νά στερεώσει τήν έμπιστοσύνη, γέμισε τόν όρίζοντα μέ καινούργια σύννεφα άπελπισίας.

2. Ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος φώναξε καί διακήρυξε καί ύποσχέθηκε άξιοκρατία. Φίλτρο στίς προαγωγές των ρασοφόρων. Έπιλογή των φορέων και άχθοφόρων του Παναγίου Πνεύματος. Άνύψωση στίς έπάλξεις τίς έπισκοπικές εκείνων, πού έχουν κάνει όραμα καί πρόγραμμα τή θυσία και τήν ταπεινή, άποστολική διακονία.

Ή εξαγγελία έδωσε τό στίγμα μιάς σημαντικής άλλαγής. Φάνηκε, πώς ανοίγει ένα καινούργιο κεφάλαιο στο βιβλίο τής σύγχρονης έκκλησιαστικής ιστορίας. Καί ίκανοποίησε. Καί χειροκροτήθηκε.

Άλλά, ή πράξη, έσβησε τά χρυσά

γράμματα. Καί άποτύπωσε στίς σελίδες άναπάντητα έρωτηματικά, ύποψίες γιά τό άρχιεπισκοπικό πρόσωπο καί μαύρη άπογοήτευση. Οι προτιμήσεις καί οι έπιλογές του Άρχιεπισκόπου δέν πλησίασαν τούς λίγους, τούς ίκανούς, τούς καταξιωμένους στην αύλή τής Έκκλησίας. Γυρόφεραν στο κύκλωμα των κολάκων. Μαγεύτηκαν άπό τά έδαφιαία προσκυνήματα καί άπό τά βαρύτιμα δώρα. Καί άνέβασαν στά έκκλησιαστικά άξιώματα τούς μέτριους ή τούς δακτυλοδεικτούμενους. Μέ τήν άπαράδεκτη αύτή πρακτική προκάλεσαν σεισμικές άναταράξεις καί στή Συνοδική Συνέλευση τής Ίεραρχίας καί στήν παρεμβολή του πιστού λαού. Άρκεί νά ύπολογίσει κανείς τό ήφαιστειο, πού πυροδοτήθηκε στην καρδιά τής Κεντρικής Έλλάδας, μέ τήν άστοχη, προβληματική καί σκοτεινή έπιλογή Έπισκόπου, άπό τόν κάδο των άπορριμμάτων του Βόλου, γιά νά αίτιολογήσει καί νά δικαιολογήσει τή μεταστροφή τής εϋνοιας του λαού σέ άποστροφή καί σέ άποδοκιμασία.

Ή μάχη των έντυπώσεων δόθηκε. Άλλά χάθηκε. Δέ στερέωσε τήν εικόνα του έκκλησιαστικού πατέρα καί ποιμένα. Άποκάλυψε άποκρουστική ρυπαρόνα διασύνδεση καί ύποπτη σκοπιμότητα.

Στή συνάφεια αύτή πρέπει νά μνημονευτεί καί ή άνικανότητα ή ή άπροθυμία του Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου νά άντιμετωπίσει τά όμοφυλοφιλικά σκάνδαλα, πού ξέσπασαν κατά τό χρόνο τής θητείας του στον άρχιεπισκοπικό θρόνο. Ή συνείδηση του πληρώματος συγκλονίστηκε καί επαναστάτησε. Οι φορεΐς του ιερατικού χαρίσματος πόνεσαν καί πικράθη-

καν. "Ενοιώσαν προδωμένοι από τήν ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας, πού τήν ὀραματίστηκαν καί τήν ἀναζήτησαν στή μοσχοβόλο διαδρομή τῆς ἁγιοσύνης τῶν καταξιωμένων Πατέρων μας. Ἀλλά, ὁ Χριστόδουλος, ἀνεπηρέαστος ἀπό τόν ὀδυρμό τῆς ἱερατικῆς σύναξης καί τό σκανδαλισμό τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, κινήθηκε ἐπίμονα καί ἀνορθόδοξα, γιά νά καλύψει τά σκάνδαλα καί γιά νά ἀμνηστεύσει τούς σκανδαλοποιούς.

Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά στραφοῦν μεγάλες ὁμάδες τοῦ λαοῦ καί νά συντονίσουν τά βέλη τῶν κατηγοριῶν τους στόν ἴδιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο. Στό λειτουργό, πού ἔχει τήν πρώτη καί τήν ἀποφασιστική εὐθύνη νά κινεῖ τή διαδικασία τῆς κάθαρσης καί πού, γιά λόγους ἀνεξήγητους ἢ ὑποπτους, φρακάρει τούς μηχανισμούς καί ἐμποδίζει τήν ἀποβολή τῶν σαπρῶν στοιχείων ἀπό τό Ἱερό Θυσιαστήριο.

3. Ἀποκαθελωτική γιά τό ἡγετικό προφίλ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου ἦταν καί ἡ λαθεμένη προβολή ἢ ὁ ἄστοχος χειρισμός κάποιων μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων. Ἡ ἀναγωγή στήν περιωπή τῆς ἐπείγουσας ἐκκλησιαστικῆς προβληματικῆς προσωπικῶν αἰτημάτων, πού, σέ ἐποχές κάμψης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καί παρακμῆς τῶν θεσμῶν, εἶχαν δηλητηριάσει τόν ἱερό Συνοδικό θεσμό καί εἶχαν ἐνσπείρει διχόνοιες καί διαιρέσεις. Καί ἡ διαχείριση καίριων θεμάτων τῆς ἐπικαιρότητας ἀπό μόνο τόν Ἀρχιεπίσκοπο, δίχως τήν κατάφαση καί τήν ψῆφο τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας. Τό παραμῦθι τῶν «πρωτείων», καθὼς τέθηκε ἀμέσως μετά τήν ἐκλογή Χριστόδουλου καί ἡ ἀπαίτηση

νά σκύψουν ὅλοι οἱ ἐκλέκτορες, πού τόν τίμησαν μέ τήν ψῆφο τους καί τόν ἀνάδειξαν προκαθήμενο, νά τόν προσκυνήσουν, ταπεινά καί δουλικά καί νά τόν ἀναγνωρίσουν ὡς προϊστάμενό τους, ἦταν μιά γκάφα, πού κατακουρέλιασε τίς περγαμηνές τῆς ἁγιοσύνης καί ἔφερε τό νέο προκαθήμενο στό ἐδῶλιο τοῦ κατηγορούμενου.

Ἡ δέ παρέλασή του στά τηλεοπτικά παράθυρα καί τό ἀδιάκοπο ἀπειλητικό κούνημα τοῦ δακτύλου, πού σημάδεψε τούς ἐπώνυμους καί τούς ἀνώνυμους ἐραστές τῆς ἀνίερης διαπλοκῆς καί τούς ὑποχθόνιους μηχανισμούς τῶν σκανδάλων, ἀντί νά τοῦ προσθέσει πόντους δημοτικότητας, τόν ἀπογύμνωσε ἀπό τήν ἡγετική αἴγλη καί τόν παράτησε, στό πεζοδρόμιο τῆς ἐπικαιρότητας, τραγικόν ἐπαίτη συμπαράστασης καί θρηνητικό τραγουδιστή παλιᾶς δόξας.

Ὁ Χριστόδουλος βέπει καθημερινά τή δημοτικότητά του νά μαδάει ἐπικίνδυνα καί τό ἐπισκοπικό του προφίλ νά μεταβάλλεται σέ μάσκα ἀποτυχημένου καί ξεπερασμένου πολιτικάντη.

Δέν ἔχει τή δύναμη νά ἀναστρέψει τήν πορεία τῶν γεγονότων. Δέν εἶναι σέ θέση νά κερδίσει τό χαμένο κύρος του. Δέν μπορεῖ νά δαμάσει τήν γενικευμένη κατακραυγή καί νά δώσει στίγμα ἐκκλησιαστικῆς γνησιότητας καί δημιουργίας.

Οἱ κόλακες ἐξακολουθοῦν νά τόν λιβανίζουν. Οἱ πληρωμένοι κοντυλοφόροι διοχετεύουν στήν ἀγορά τῶν ἐντυπώσεων σκηνοθετημένα «ἐπιτεύγματα», πού ταρασσουν προσωρινά τά νερά καί γρήγορα ἐπαναφέρουν τή δυσσομία καί τή φοβία τοῦ τέλματος.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, αὐτή τή

ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗ

την εφημερίδα «ΒΗΜΑ της Κυριακής» της 15ης Σεπτεμβρίου καταχωρίζεται ένα πολύ ενδιαφέρον ρεπορτάζ, πού αναφέρεται στα προβλήματα, πού αντιμετωπίζουν οι νέοι μας σήμερα προκειμένου να προσέλθουν στις τάξεις του κλήρου. Μάλιστα στο δημοσίευμα αυτό τίθεται και ο έξης χαρακτηριστικός υπότιτλος: «Ο Ἀρχιεπίσκοπος προβληματίζεται για την αποστροφή των νέων προς τὸ ράσο καὶ γιὰ τὸ μορφωτικό επίπεδο τῶν ιερέων».

Ἄς μεταφέρουμε ἀπὸ τὸ δημοσίευμα αὐτὸ μερικὲς τοποθετήσεις καὶ ἀπόψεις, ὅπως αὐτὲς διατυπώθηκαν ἀπὸ Ἀρχιερεῖς, ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ Μητροπολίτης Θηβῶν μιλώντας στὴ δημοσιογράφο τοῦ ρεπορτάζ κάνει μία πολὺ ἀνησυχητικὴ

τοποθέτηση καὶ ἐπισημαίνει ὅτι «Ἔχουμε καλὰ παιδιὰ μὲ ὀξύτητα, τὰ ὁποῖα καταφέρνουμε νὰ μᾶς ἐγκαταλείπουν καὶ νὰ μένουν κοντά μας κυρίως οἱ ἀφελεῖς...». Καὶ προχωρώντας τὸ δημοσίευμα στὴν ἀνάλυση τοῦ φαινομένου μεταφέρει τὶς διαπιστώσεις πολλῶν Ἱεραρχῶν, ὅτι «τὸ ράσο εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού πολλοὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ γίνουν ἑγγαμοὶ κληρικοὶ, ἀρνοῦνται νὰ χειροτονηθοῦν», ὅτι «πρέπει νὰ προβληματίσει τὴ Σύνοδο τὸ ἐνδεχόμενο ἀπλοποίησής του» καὶ ὅτι «ἂν δὲν ἐξευρεθοῦν ἄμεσες λύσεις, τότε σὲ πολλές ἐνοριακὲς πόλεις, ἰδιαίτερα μάλιστα στὰ χωριά, σὲ λίγα χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχουν ἱερεῖς». Ἐξάλλου ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων, ἐκφέροντας καὶ αὐτὸς τὶς ἀπόψεις τοῦ ἐπάνω στὸ ἴδιο θέμα, ἀποδίδει τὸ φαινόμενο, μὲ

στιγμὴ, ὑπὸ τὴν κεντρικὴ ἡγεσίᾳ τοῦ Χριστόδουλου, ἔχει καταντήσει ἓνα ἀπέραντο τέλμα. Μὲ τὴ βρωμιὰ νὰ ἐπιπλέει. Καὶ μὲ τοὺς κινδύνους νὰ ἀπειλοῦν τὴν πνευματικὴ ὑγεία ἐνὸς ὁλόκληρου λαοῦ.

Ἡ μάχη τῶν ἡγεμονικῶν ἐντυπώσεων, κράτησε τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια. Καὶ χάθηκε. Ἡ πεποίθησῆ-ἐμπειρία, πού ἀπόμεινε καὶ πού συν-

τρίβει τίς καρδιές, εἶναι πὼς ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ φέρει τὴν ἀνοιξη. Θὰ ζήσουμε, μαζί του, τίς θύελλες ἐνὸς ἀτέρμονα χειμῶνα. Καί, ἡ μόνη ἐλπίδα, ἡ ἐλπίδα τῆς ἀλλαγῆς, θὰ βρίσκεται παγιδευμένη στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

κάπως δυσνόητη διατύπωση, «στή μὴ προσφορά ἀπὸ μέρους τῆς κοινωνίας στελεχῶν γιὰ ἱερωσύνη καὶ στήν πολυδιασπορά τῆς ἐλληνικῆς ὑπαίθρου». Καὶ κλείνοντας ἡ ρεπόρτερ αὐτὲς τὶς διαπιστώσεις τῶν Ἱεραρχῶν εἰδικὰ γιὰ τὰ κενὰ τῶν ἐπαρχιακῶν Μητροπόλεων, ἐπισημαίνει ὅτι «ὁ κοῦς Χριστόδουλος, διαπιστώνοντας ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή του στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τὴν κατάσταση, ποὺ ἐπικρατεῖ, ἔθεσε στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας ἀκόμη καὶ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ὑποχρεωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν Ἀρχιμανδριτῶν-ὑποψηφίων πρὸς ἀρχιερατεία-στὴν ἐλληνικὴ ὑπαίθρου».

Ἀκολουθεῖ στὴ συνέχεια μερικὴ καταγραφή τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν κενῶν, ποὺ παρουσιάζονται εἰδικὰ σὲ ὀρισμένες ἐπαρχίες, διαπίστωση ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐμβάλει ὅλους μας, ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία, κληρο καὶ λαό, σὲ μεγάλη ἀνησυχία καὶ σὲ σοβαροὺς προβληματισμούς. Καὶ ἡ ἀνησυχία αὕτὴ ἐπιβάλλει σὲ ὅλους μας τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀποφύγουμε αὐτὲς τὶς τετριμμένες καὶ ἐπιδερμικές, ἐντελῶς ἐπιφανειακές, τοποθετήσεις καὶ νὰ προχωρήσουμε μὲ σοβαρότητα καὶ ὑπευθυνότητα στὴν ἀνατομία τοῦ ζητήματος καὶ στὰ βαθύτερα αἷτια ποὺ δημιουργοῦν καὶ συντηροῦν τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα, μὲ διαστάσεις καὶ προεκτάσεις ὅχι μόνο θρησκευτικὲς ἀλλὰ καὶ ἐθνικές. Καὶ ἡ πρώτη διαπίστωση εἶναι ὅτι ἀλλοῦ θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν τὰ πραγματικὰ αἷτια αὐτοῦ τοῦ θλιβεροῦ φαινομένου. Καὶ ἀντὶ νὰ ἐστιάζουμε τὶς αἷτιάσεις μας στὸ ἄθωο ράσο καὶ σὲ ἄλλες ἐξωγενεῖς αἷτιες, ποὺ ἐλά-

χιστα ἢ καὶ καθόλου ἐπιδροῦν στὴ δημιουργία τοῦ προβλήματος, θὰ πρέπει μὲ ὑπευθυνότητα καὶ παρρησία νὰ ἔχουμε τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι οἱ λόγοι καὶ οἱ αἷτιες ποὺ προκαλοῦν τὰ προσκόμματα στὴν πορεία τῶν νέων μας πρὸς τὴν ἱερωσύνη, εἶναι ἐγγενεῖς καὶ ἀνάγονται κυρίως στὶς ιδιόρρυθμες ἀπὸ κάθε ἀποψη συμπεριφορὲς ὀρισμένων λειτουργῶν τῆς καὶ στὴν ὅχι καλὴ λειτουργία, ἀπὸ παλιά, τοῦ θεσμοῦ γενικὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Γιατὶ ποιὸς θὰ ἀμφισβητήσει ὅτι πράγματι δὲν προκαλοῦν ἀπογοήτευση καὶ δὲ δημιουργοῦν σοβαρὲς ἀναστολὲς στοὺς νέους ἐκείνους ποὺ διαθέτουν καὶ τὸ ἦθος καὶ τὸ φρόνημα καὶ τὴν κλίση;

Ὅταν παρατηροῦμε μιὰ συνεχῶς αὐξανόμενη τάση ἐκκοσμικεύσεως στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμπλοκὴ τῆς, ἂν μὴ καὶ διαπλοκὴ τῆς, μὲ τοὺς φορεῖς καὶ τὰ ἔργα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας;

Ὅταν ὁ πιστὸς λαὸς μας μὲ αἵσθημα ἀποστροφῆς βλέπει πολυτελεῖς διαβιώσεις καὶ ἐν πολλοῖς κοσμικὸ τρόπο ζωῆς καὶ συμπεριφορᾶς σὲ ὅχι μικρὸ τμῆμα κληρικῶν, ἰδιαίτερα μάλιστα καὶ ἀνωτάτων;

Ὅταν ἔρχονται στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας ιδιόρρυθμες συμπεριφορὲς καὶ ἀταξίες, ἀκόμη καὶ σὲ θέματα ἠθικῆς τάξεως, ποὺ ἀποτελοῦν ἀντικείμενο προβολῆς (ἐμπορικότητας ἐνεκεν) ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε., ἰδιαίτερα μάλιστα ὅταν ἀναφέρονται σὲ ἀνώτατους κληρικούς, σὲ Ἐπισκόπους καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος βλέπουμε συνήθως τὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία νὰ τὰ ἀντι-

παρέρχεται με άπραξία και άδιαφορία;

Όταν διαπιστώνονται-άκόμη και από την κοσμική δικαιοσύνη-παράβιασεις των Ίερων Κανόνων και των οίκειων εκκλησιαστικῶν νόμων και παλίνδρομες συμπεριφορές, οί όποιες ίκανοποιούν προς καιρό προσωπικές φιλοδοξίες και επιδιώξεις, αλλά από τὸ ἄλλο μέρος πλήττουν τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας και ἀπογοητεύουν τὸ ποίμνιο; Κλασσικά και κραυγαλέα παραδείγματα, πού θά καταγραφούν με τὰ πλέον μελανὰ χρώματα στίς σελίδες τῆς σύγχρονης εκκλησιαστικῆς ιστορίας, εἶναι οί παράνομες ἐκπτώσεις τῶν δώδεκα Ἀρχιερέων τὸ 1974, γιά τίς όποιες όμίλησαν οί τριάντα και πλέον ἀποφάσεις τοῦ ἀνώτατου ἀκυρωτικοῦ δικαστηρίου, τίς όποιες ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐφάρμοσε, εἶναι τὸ ἐφεύρημα τῆς κανονικῶς ἀνύπαρκτης «ἀκοινωνησίας» τῶν τριῶν τὸ 1993, εἶναι ἡ περιβόητη δίκη (και κατὰ Χριστόδουλο ΠΑΡΩΔΙΑ δίκης) τοῦ μάρτυρος ἀγίου Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου κ. ἁ.

Όταν ὄχι ὀλίγοι Ἀρχιερεῖς ἀσκοῦν στοὺς ἱερεῖς τῆς δικαιοδοσίας τους ὄχι τὴν καλῶς νοούμενη δεσποτική ἐξουσία; Ἰδιαίτερα μάλιστα ὅταν παρατηροῦμε-και δὲν μπορεῖ κανεῖς καλόπιστος κριτῆς νὰ τὸ ἀμφισβητήσει-νὰ ὑποτιμᾶται ἡ προσωπικότητα τῶν ἱερέων και νὰ καταπατεῖται προδήλως τὸ δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης και ἀβίαστης ἐκφρασης στίς συγκεκριμένες, ὀλίγες ἢ μή, περιπτώσεις, πού, ἐνῶ τὸ πρόβλημα ἐντοπίζεται στὸ Μητροπολίτη, σπεύδουν(;) με «αὐθόρμητες» ὑπογραφεῖς και δηλώσεις νὰ

ἐκδηλώσουν τὴ «συμπαράστασή!» τους πρὸς αὐτόν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστας ἡρωϊκές ἐξαιρέσεις; Καί γιά τὸ ἀπαράδεκτο αὐτὸ φαινόμενο δὲν εἶδαμε ποτὲ καμμιά παρέμβαση τῆς εκκλησιαστικῆς ἡγεσίας.

Ἀναφέρθηκαν ὅλως ἐνδεικτικὰ ὀρισμένα ἀπὸ τὰ κύρια αἷτια, τὰ όποια προβληματίζουν σοβαρῶς τοὺς εὐσεβεῖς νέους μας και ἀποδυναμώνουν τὸ ζῆλο τους γιά τὴν ἱερωσύνη, ἐνῶ παράλληλα ἐντείνουν τὴν ἀνησυχία και τὴν εὐθύνη και στοὺς πνευματικούς, τοὺς Γέροντες, και ἃς ἀφήσουμε κατὰ μέρος τίς ἄλλες ἐξωτερικές αἰτίες, μεταξὺ τῶν όποίων και τὴν ἐνοχοποίηση τοῦ τιμημένου ράσου, πού συνεχῶς ἀναμασοῦμε, θέλοντας ἐκεῖ νὰ ἐντοπίσουμε τὸ πρόβλημα. Καί αὐτὲς οί διαπιστώσεις δὲν ἀπέχουν πολὺ στὴν οὐσία τους ἀπὸ ἐκεῖνες τοῦ Μακαριωτάτου, ὅταν, ὀμιλώντας πρόσφατα σὲ κάποιο συνέδριο Χριστιανῶν νέων, ἐπισήμανε χαρκτηριστικά και τοῦτα τὰ σπουδαία: «Τὸ ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις προτιμήσαμε νὰ σιωπήσουμε ἐνώπιον φαινομένων κοινωνικῆς ἐκπτώσης, εἶναι δική μας εὐθύνη. Τὸ ὅτι δὲν κατορθώσαμε νὰ σᾶς πείσουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τρόπος ζωῆς χωρὶς ἐπικές, και ὅτι ἡ πίστη δὲν εἶναι σύστημα ἰδεῶν ἀλλὰ ἐπιπονη ἀσκητική σχέση, εἶναι δικό μας ἀμάρτημα. Τὸ ὅτι ἀνεχθῆκαμε νὰ γίνεται ἡ Ἐκκλησία ἐνίστε κέντρο κοσμικῆς ἐξουσίας εἶναι δική μας ἐντροπή. Τὸ ὅτι δὲν ἀντισταθήκαμε ὅσο ἔπρεπε στὸν πειρασμό τῆς ἐκκοσμίκευσης, εἶναι δική μας τραγωδία». (Μεταφέρουμε αὐτοῦσιο τὸ ἀπόσπασμα, ὅπως πρόσφατα δημο-

σιεύθηκε σέ ἔνθετο τῆς ἑφημερίδας "Ἐλεύθερη Ὦρα").

ΕΠΙΜΕΤΡΟ: Στὴν ἴδια σελίδα τῆς ἑφημερίδας, στὴν ὁποία καταχωρίζεται τὸ παραπάνω ρεπορτάζ, πού μᾶς ἔδωσε τὸ ἐρέθισμα νὰ διατυπώσουμε τίς καλόπιστες καὶ εἰλικρινεῖς μας σκέψεις, παρατίθεται παρὰ πόδα καὶ ἓνα ἄλλο ἀναλυτικό σχόλιο τῆς ἰδιας ἢ ἄλλου δημοσιογράφου, τὸ ὁποῖο φέρει τὸν τίτλο: «ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ-Ἡ ἐκλογή νέων ἀρχιερέων». Μεταφέρουμε ὀρισμένα χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ πολὺ ἐνδιαφέρον δημοσίευμα: «Οἱ ἐκλογές τεσσάρων νέων Ἀρχιερέων ἀναμένεται νὰ ἀποτελέσουν πεδίο ἀντιπαραθέσεων μεταξύ διαφόρων πλευρῶν τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ κ. Χριστόδουλος... ἐπέλεξε καὶ ὑποστηρίζει (σημ.= γιὰ τὴ Ν. Σμύρνη) τὴν ἐκλογή τοῦ ἀρχιμανδρίτη... Βέβαιη θεωρεῖται καὶ ἡ ἐκλογή τοῦ Ἀρχιμανδρίτη... στὴ Μητρόπολη Ἐδέσσης... Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸν ἐπέλεξε γιὰ τὸ ἔργο του... Γιὰ τὴ νεοσύστατη Μητρόπολη Γλυφάδας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει ἐπιλέξει τὸν ἡγούμενο τῆς Μονῆς Πετράκη ἀρχιμανδρίτη... Στὴ Μητρόπολη Κερκύρας τὸ τοπίο εἶναι ἀκόμη "νεφελῶδες". Ὁ κ. Χριστόδουλος ἔχει ἐπιλέξει ἓνα

παλιό συνεργάτη του ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Δημητριάδος, τὸν ἀρχιμανδρίτη...». Αὐτὰ καταγράφονται στὸ ρεπορτάζ ἀπὸ ἑφημερίδα φίλα προσκείμενη στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία.

Γιὰ τὸ δημοσίευμα αὐτὸ δὲ διατυπώθηκε κανένα ἐπίσημο σχόλιο καὶ δέν ἔγινε καμμία διάψευση ἀπὸ τοὺς πολλοὺς λαλίστατους ἐκπροσώπους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι στὸ ρεπορτάζ αὐτὸ ἀναφέρονται καὶ οἱ τοποθετήσεις γιὰ τίς παραπάνω ἐκλογές, οἱ ὁποῖες, ὅπως παρουσιάζονται στὸ δημοσίευμα, προλαμβάνουν τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν, πῶς ἀντιλαμβάνονται τὰ Μ.Μ.Ε., μὲ εὐθύνῃ πάντοτε τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, τὴ λειτουργία τοῦ κορυφαίου ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ τῆς συνοδικότητος. Καὶ ὅταν αὐτὰ γράφονται καὶ δὲ διαψεύδονται ἀπὸ ἐπίσημα χεῖλη, ὅς τὰ προσθέσει ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς σὲ ὅλα τὰ παραπάνω ἐνδογενῆ αἰτία, γιὰ νὰ τὰ συνεκτιμήσει καὶ νὰ βγάλει μόνος του τὰ συμπεράσματα γιὰ τὴν ἀπροθυμία τῶν εὐσεβῶν νέων μας νὰ ἐνισχύσουν τίς τάξεις τοῦ κλήρου.

Συν.

Παπα-Γιάννη

Πῶς ἐξηγεῖς τὴν ἐγκάρδια φιλία, τὴ σκανδαλώδη εὐνοία καὶ τὴν προστασία, πού προσφέρει ὁ κ. Χριστόδουλος στοὺς ἐπισκόπους ἐκείνους, πού κατεξυτέλισαν τὴν προσωπικότητά τους καὶ τὴν ἔσπρωξαν πολὺ κάτω ἀπὸ τὸ ἀπαραβίαστο ὄριο τῆς ἠθικῆς;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Τό σκάνδαλο τῆς σιωπῆς

μαρτυρικός νέγρος πάστορας Μάρτιν Λουθήρ Κίνγκ, πού πήρε βραβεῖο Νόμπελ εἰρήνης, ἀλλὰ δολοφονήθηκε ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀγώνων του κατὰ τῶν φυλετικῶν διακρίσεων στίς ΗΠΑ, σέ κήρυγμά του, 4 μέρες πρό τῆς δολοφονίας του, εἶχε πεῖ: Ἡ γενιά μας θά μετανιώσει πικρά, ὄχι μόνο γιά τούς ἐμπρηστικούς λόγους καί τίς πράξεις βίας τῶν κακῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί γιά τήν ἀποτρόπαιη σιωπή καί ἀδιαφορία τῶν καλῶν (ιστοσελίδα Stanford University). Ἀνάλογα μηνύματα προσπαθεῖ νά περάσει στούς νέους ἡ σχολική ἀγωγή τῆς χώρας μας. Πράγματι, ἕνα ἀπό τά θέματα, πού ἀναλύονται σέ παλιό σχολικό βοήθημα ἐκθέσεων εἶναι καί τό ἐξῆς: Ὅταν σήμερα θριαμβεύει στὸν κόσμον, αὐτό ὀφείλεται, ὄχι στό ὅτι δέν ὑπάρχουν ἐντιμοὶ ἄνθρωποι, ἀλλά στό ὅτι οἱ ἐντιμοὶ εἶναι δειλοί. Ἡ δειλία δέ αὐτή προσδιορίζεται ὡς ἀπουσία ἀπὸ ἀγῶνες, ὡς σιωπὴ μπροστά στό κακό, ὡς ἀδιαφορία γιά τὴ στάση τῶν ἄλλων. Οἱ νέοι ἄνθρωποι καλοῦνται, ἐπίσης, νά ἐνστερνισθοῦν ὅτι εἶναι καλύτερα νά σέ ἐλέγχουν παρά νά σέ κολακεύουν (θέμα ἐκθέσεως καὶ αὐτό ἀπὸ τό ἴδιο βοήθημα).

Ποίος θά μπορούσε νά ἀρνηθεῖ ὅτι τά παραπάνω προσφέρουν μιὰ δεοντολογία ὑψηλῶν προδιαγραφῶν γιά τὴ στάση τῶν ὑγιῶν δυνάμεων αὐτοῦ τοῦ κόσμου; Ὅτι ἀποτελοῦν στέρεες βάσεις γιά τό χτίσιμο τῆς κοινωνίας; Καί ὅμως, ὑπάρχει στίς μέρες μας ἕνας χώρος, ὁ ἐκκλησιαστικός, γιά τὸν ὁποῖον, ὅπως τά πράγματα δείχνουν, δέν ἰσχύουν αὐτά. Σέ αὐτόν ὁ ἔλεγχος,

ἀκόμα καί ὁ ἐμπεριστατωμένος, δέν εἶναι ἀνεκτός, ὅσοι δέ τὸν ἀσκοῦν παραμερίζονται καί διώκονται. Ἀντίθετα, ἡ γλοιώδης κολακεία προσώπων διαβλητῶν, πού κατάφεραν νά ἀναρριχηθοῦν στά σκαλοπάτια τῆς ἐξουσίας, θριαμβεύει. Πολύ συχνά, μάλιστα, προσυπογράφεται ἀπὸ ἄνδρες μέ ἀγαθὴ φήμη, δεμένους, ὅμως, μέ ἕναν ἀλλόκοτον νόμον σιωπῆς καί ὑπαλληλικῆς ἀνευ ὄρων ὑποταγῆς καί ὑποτέλειας στὴν προϋσταμένη τους ἀρχή, ἀκόμα καί ὅταν αὐτὴ παρεκτρέπεται καί ἀσχημονεῖ.

Γιὰ νά δικαιολογηθοῦν τά ἀδικαιολόγητα, ἀκούγεται συχνά ἡ παραίνεση: Μὴ κρίνετε δημόσια καί μὴ ἐλέγχετε τούς κληρικούς, ὅσο σοβαρά καί ἂν ἔχουν παρεκτραπεῖ, ὅσο βαρεῖά καί ἂν ἔχουν ἀμαρτήσῃ, γιατί σκανδαλίζεται ὁ κόσμος. Γιατί βλάπτεται ἡ εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας! Κλασσικό παράδειγμα τά πύρινα κηρύγματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου. Εἶπε πρόσφατα: Δέν εἶναι ὅλα ρόδινα στὴν Ἐκκλησία. Δέν εἴμαστε ὅλοι ἀντάξιοι τοῦ ρόλου μας. Ὅμοιολογῶ ὅτι ὑπάρχουν κληρικοὶ ἀκάθαρτοι... Κάποιοι ἀπὸ ἐμᾶς ἐνδιαφέρονται γιά τὴν κοσμικὴ ζωὴ. Τρῶνε καλά, ζοῦν καλά καί ντύνονται καλά. Μέ αὐτόν τὸν τρόπο ζωῆς τους προκαλοῦν καὶ δημιουργοῦν κακὴ εἰκόνα στὴν Ἐκκλησία.... Μετά ἀπὸ αὐτό, θά περίμενε κανεὶς νά ἀκούσῃ πῶς ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας θά ἀντιμετωπίσῃ τό πρόβλημα τῶν ἀκάθαρτων κληρικῶν. Ἀντ' αὐτοῦ, ὅμως, ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς λόγος ἀκολούθησε λάβρος τὴν πεπατημένη: Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι δημοσιοποιοῦν τά ὅποια προβλήματα

τα της Ἐκκλησίας δέν τό κάνουν γιατί ἐπιθυμοῦν τήν κάθαρση. Τό κάνουν γιατί θέλουν νά τή δυσφημήσουν, νά τῆς δημιουργήσουν πρόβλημα καί νά εὐτελίσουν τοὺς κληρικούς πού ὑπηρετοῦν τήν Ὁρθοδοξία.... (Ἐλεύθερος Τύπος, 1-7-2002). Τό πρόβλημα, δηλαδή, δέν εἶναι ὅσοι παρεκτρέπονται, ἀλλ' ὅσοι τοὺς καταγγέλλουν! Ἐνοχοι σκανδαλισμοῦ εἶναι α priori ὅσοι δέν ἀμνηστεύουν καί δέν συγκαλύπτουν μέ πέπλο σιωπῆς τά σκάνδαλα!

Στήν Ἁγία Γραφή, ἐν τούτοις, ἡ δημοσιοποίηση τῶν σκανδάλων δέν θεωρεῖται ἐχθρική πράξη κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστός ἀποδοκιμάζοντας ὅσους μέ ἀνευθυνότητα σκανδαλίζουν τοὺς ἀσθενεῖς στήν πίστη, πρόσθεσε μέ ρεαλισμό τήν πολυσήμαντη ρήσι: «ἀνένδεκτόν (ἀδύνατον) ἐστὶ τοῦ μή ἐλθεῖν τά σκάνδαλα» (Λουκ., ιζ' 1). «Οὐδέν συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καί κρυπτόν ὃ οὐ γνωσθήσεται» (Λουκ., ιβ' 2). Τά πάντα θά ἀποκαλυφθοῦν. Ἡ συγκαλύψη εἶναι ἀδύνατο νά ἀποτρέψει τόν σκανδαλισμό. Τουναντίον, αὐτὴ καθ' αὐτὴν συνιστᾷ σκάνδαλο μέγα, διότι ὁ ἐπιφανειακός ἐξωραϊσμός τῶν κακῶς κειμένων μέσα στό χώρο τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἡ στίλβωση διατήρητων ἠθικά προσωπικοτήτων, ἰδίως ὅταν βρίσκονται στά πράγματα, ἀνοίγει διάπλατα τὴ θύρα στὴ φαρισαϊκὴ νοοτροπία. Στὴν ὑποκρισία τῶν τάφων τῶν κεκοιναμένων, «οἵτινες ἐξωθεν μέν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δέ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καί πάσης ἀκαθαρσίας» (Ματθ., κγ' 27). Κάτι τέτοιο εἶναι ἀδιανόητο νά θεσμοθετηθεῖ, ἔστω καί κατὰ ποιμαντικὴ οἰκονομία, μέσα στήν ἀμώμητο Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γιατί τότε θά ἔπαυε νά εἶναι Ἁγία

δέους καί ὁδηγώντας τον σέ θερμὴ ἰκεσία γιὰ τήν κάθαρση τῆς θείας παρεμβολῆς, ὅπως στό Β' Μακ., ιβ', 41-42: «Πάντες οὖν εὐλογήσαντες τὰ τοῦ δικαιοκρίτου Κυρίου τοῦ τὰ κεκρυμμένα φανερά ποιοῦντος, εἰς ἰκετεῖαν ἐτράπησαν ἀξιώσαντες τό γεγονός ἀμάρτημα τελείως ἐξαλειφθῆναι». Σέ ἄλλη δὲ περίπτωσι λέγει: «Ἀνακαλύπτων (ὁ Θεός) βαθέα ἐκ σκότους, ἐξήγαγε δέ εἰς φῶς σκιάν θανάτου» (Ἰώβ, ιβ' 22). Κατὰ παλαιὰ ἐρμηνεῖα τοῦ χωρίου αὐτοῦ, ὁ Θεός εἶναι «ὁ καί τὰ πᾶσιν ἄδηλα φανεροποιῶν, καί τὰ συνεσκιασμένα ἐξάγων εἰς τοῦμφανές» (Ὀλυμπιόδωρος). Εἶναι Αὐτός, δηλαδή, πού φανερώνει ὅσα ἔργα τοῦ σκότους προσπαθοῦν οἱ ἄνθρωποι νά συγκαλύψουν. Τέλος, ἡ ἀπειλή γιὰ τήν ἀποκάλυψη ἁμαρτιῶν προβάλλεται ὡς μέτρο σωφρονισμοῦ. Λέει ὁ Θεός στοὺς Ψαλμούς (μθ' 21): «Ταῦτα (τίς ἁμαρτίες) ἐποίησας, καί ἐσίγησα (σιώπησα, μακροθύμησα) καί ὑπέλαβες ἀνομίαν, ὅτι ἔσομαί σοι ὁμοιος» (καί σύ πονηρά σκεπτόμενος Μέ θεώρησες ὁμοίό σου!)· «ἐλέγξω σε καί παραστήσω κατὰ πρόσωπόν σου τὰς ἁμαρτίας σου» (θά σέ ἐλέγξω φανερώνοντας μπροστά σου τίς ἁμαρτίες σου). Σέ ἄλλο δὲ σημεῖο λέγει, ἰδίως γιὰ τοὺς ὑπερήφανους ἡγέτες: «Μὴ ἐξύψου σεαυτόν, ἵνα μὴ πέσης καί ἐπαγάγῃς τῇ ψυχῇ σου ἀτιμίαν, καί ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτά σου καί ἐν μέσῳ συναγωγῆς καταβαλεῖ σε, ὅτι οὐ προσήλθες φόβῳ Κυρίου, καί ἡ καρδία σου πλήρης δόλου» (Σοφ. Σειράχ, α' 30). Μέ ἄλλα λόγια, μὴ ἐπαίρεσαι γιὰ νά μὴ πέσεις καί ἀτιμασθεῖς· γιὰ νά μὴν ἀποκαλύψει ὁ Κύριος τὰ (αἰσχρά) μυστικά σου καί σέ ταπεινώσει μπροστά στά μάτια τοῦ λαοῦ, γιατί δέν ἀνέλαβες τό ρόλο σου μέ φόβο Θεοῦ καί ἡ καρδιά σου εἶναι γεμάτη δολιότητα...

Συχνά ἡ Γραφή προβάλλει τόν ἴδιο τό Θεό νά δημοσιοποιεῖ κρυφές παρανομίες, ἐγείροντας ἔτσι στό λαό Του κύματα ἱεροῦ

Τό κήρυγμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πού ἀπηχεῖ πάγιες θέσεις τῶν διοικούντων τήν Ἐκκλησία, ἔρχεται, τέλος, σέ ἀντίθεση καί

Τό ράσο

Ένα μήνυμα μέ πολλούς αποδέκτες

Τί τό θές τό ράσο, αφού δέ μπορείς;

Τό ράσο, παπούλη μου, είναι τίτλος τιμής. Είναι τήβενος σάν κι' αυτή, πού φορᾶνε οἱ φτιασμένοι δικαστές, ἄς ποῦμε. Φορᾶνε τήν τήβενό τους καί στέκουν ψηλά στή δικαστική τους ἔδρα καί ψηλά στίς συνειδήσεις μας. Κάτω ἀπό τήν τήβενό τους, τό δικό τους ράσο, κρύβεται ἡ καταξίωση, ἡ ἀληθινή ἀξία τους, οἱ γνώσεις τους, ἡ πείρα τους, ἡ ὁλοκλήρωση, ἡ προσωπικότητά τους. Μέ τό κύρος τους ἐπισύρουν τό σεβασμό ὄλων ἐκείνων, πού ἀγωνιοῦν γιά δικαιοσύνη στή ζωή.

Έσύ παπούλη μου, φορᾶς τό ράσο, τήν τήβενό σου καί μέ αὐτήν ἀποσπᾶς τό σεβασμό τοῦ κόσμου, ὄλων ἐκείνων, πού ἀκουμποῦν ἐπάνω σου τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τους. Μεγάλο πράμα αὐτό.

Τό ράσο σου προϋποθέτει πνευματική προετοιμασία ἀπό τή νεότητά σου. Καί ἀπό τότε, συνέχεια, συμπόρευση στό νόμο τοῦ Θεοῦ μέχρι καί τή στιγμή αὐτή. Διαρκή μόχθο πνευματικό. Συνεχὴ κατάρτιση ἁγιαστική. Καταξίωση στήν κατά Χριστόν ζωή. Ἀτέλειωτη πάλη καί τελική νίκη ἐνάντια στήν ἁμαρτία. Τό ράσο πρέπει νά σκεπάζει μιὰ ψυχὴ ἀγνή καί ἕνα σῶμα καθαρό, ἁγιασμένο. Πού ἐξαγνίσθηκε στήν ἄσκηση, στή νηστεία, στήν προσευχή, στίς γονυκλισίες, στήν ἀγρυπνία, στή μυστηριακὴ ζωή, στήν ἅγια ζωή. Στή δύσκολη ζωή. Πού ὅλοι δέν τήν μποροῦν.

Τό ράσο ἀνήκει στοὺς πράγματι ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτοὺς, πού ἀκτινοβολοῦν τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτοὺς, πού μποροῦν.

Έσύ, παπούλη μου, τί τό θές τό ράσο, αφού δέ μπορείς;

Ε. Π.

πρὸς αὐτὴ τὴ διδασκαλία, τὴν ὁποία ἀπευθύνει ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς τό λαό. Γράφεται στό φυλλάδιο «Φωνὴ Κυρίου» τῆς Κυριακῆς 14-7-2002: «Μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη τῶν πνευματικῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καί τῶν ἀπλῶν πιστῶν στή διάδοση τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος... Ἐάν αὐτοὶ πού εἶναι ταγμένοι νά στέκονται ἐπὶ τὴν λυχνίαν δείχνουν ἀδυναμία ὡς πρὸς τὴν πίστη, τότε καθυστερεῖ ὁ εὐαγγελισμὸς τῶν ἀνθρώπων καί ἐπέρχεται μάλιστα καί σκανδαλισμὸς στίς ψυχές τους. Οἱ ἁμαρτίες μας καί ἡ κακὴ προσωπικὴ μας ζωή ἐνεργεῖ ἀρνητικὰ στοὺς ἀνθρώπους πού δέ γνώρισαν τό Χριστό. Μέ ἄλλα λόγια, οἱ σοβαρές ἠθικές παρεκτροπές τῶν χριστιανῶν, καί μάλιστα τῶν ταγῶν τῆς

Ἐκκλησίας, ἡ ἔμπρακτε, δηλαδή, ἐκ μέρους τους περιφρόνηση τοῦ θείου νόμου, ἀποτελοῦν τὰ σκάνδαλα, πού ἀνακόπτουν τὴν πορεία τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων».

Γιὰ τὸν σκανδαλισμὸ αὐτόν δέν εὐθύνονται μόνο οἱ πρωταγωνιστές τῶν σκανδάλων. Οἱ πάσης φύσεως καλοὶ πνευματικοὶ καθοδηγητές, ὅταν τοὺς καλύπτουν μέ τὴ σιωπὴ τους καί τοὺς στηρίζουν δημόσια μέ τίς ὑπογραφές τους, ἀπὸ ὑπακοή σὲ ἐντολές προῖσταμέ-νων καί ὄχι στό νόμο τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι συνυπεύθυνοι γιὰ τὸν σκανδαλισμὸ ἐκείνων, πού δέν γνώρισαν τό Χριστό; Δέν θέτουν καί αὐτοὶ ἐμπόδια στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὸν διψασμένο γιὰ σωτηρία κόσμο;

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Ὁ πέπλος τῆς σιωπῆς.

Παχύς ὁ πέπλος τῆς σιωπῆς, πού κάλυψε τὴ συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ περασμένου μήνα. Οἱ πληροφορίες, πού πέρασαν στὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, ἦταν τόσο λίγες καὶ τόσο ἰσχνές, πού δὲν ἔδωσαν στίγμα ἐνός σημαντικοῦ γεγονότος. Καὶ ἂν δὲν ἦταν κάποιες ἀφέλειες ἀπὸ τίς πολλές, πού συνηθίζει νὰ ἐκπέμπει ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθιμος -τὸ εὐρύ κοινὸ δὲν θὰ ἔπαιρνε καμμιὰ εἰδηση. Σὰ νὰ μὴ μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σὰ νὰ μὴ κουβέντιασαν. Σὰ νὰ μὴ πῆραν καμμιὰ ἀποφασ. Ὁ λαὸς θὰ ἔμενε μὲ τίς ζωηρές δημοσιογραφικὲς καὶ τηλεοπτικὲς ἀποτυπώσεις τῶν ἐντονῶν ἀντιπαραθέσεων, πού προκάλεσαν τὰ δυὸ κυρίαρχα θέματα τῆς περιόδου αὐτῆς. Τῆς τρομοκρατίας, πού ἔχει καταντήσῃ τὸ ψωμοτύρι τῶν τηλεοπτικῶν καὶ τῶν δημοσιογραφικῶν μαγειρείων καὶ τῶν ἐκλογῶν γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης, πού ἀνέβασε τὸν πυρετὸ τῆς ἀντιπαράθεσης, τροφοδότησε τὰ διχαστικὰ πάθη, καὶ ζωογόνησε τὸ ἐμπόριο τῆς πληροφόρησης.

Ἡ Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας ἔγινε στὰ μουλωχτά. Ἐγινε καὶ δὲν ἔγινε. Ὀλόκληρη ἡ ἐπισκοπικὴ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συγκεντρώθηκε, κατὰ τὴ δήλωσή της, γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὰ μεγάλα(!) καὶ καυτὰ(!) θέματα τῆς ἐποχῆς καὶ γιὰ νὰ χαράξῃ γραμμὲς δυναμικῆς ποιμαντικῆς διακονίας. Ἀλλὰ, ἔκλεισε τίς θύρες της, δίχως νὰ σημάνει τὴν ἀναβάπτιση στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση καὶ τὴν ἐνδυνάμωση στὴν ἀντιπαράθεσή της μὲ τὴ στρατευμένη, μηδενιστικὴ ἀθεΐα καὶ τὴν ἄκρατη ὑλοκρατία. Δίχως νὰ ἐνημερώσῃ, μὲ ὑπεύθυνο λόγο, τὸ λαό, γιὰ τοὺς προβληματισμούς της καὶ γιὰ τοὺς σχεδιασμούς της. Δίχως νὰ ἀνακοινώσῃ συγκεκριμένους ἀποφάσεις καὶ ὁλοκληρωμένα προγράμματα. Δίχως νὰ δώσῃ μῆνυμα ὑπευθυνότητας, γνήσιας ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ ἀνόθευτης αὐθεντίας. Δίχως νὰ χαράξῃ μιὰ καινούργια ἐπικεφαλίδα στὸ βιβλίο τῆς ἱστορίας της. Δίχως νὰ δικαιώσει τὸ ρόλο της.

Ὁ πέπλος αὐτὸς τῆς ἀδιαπέραστης σιωπῆς ὀφείλεται ἄραγε στὸν ὀρυμαγδὸ ἐκείνων τῶν

ἡμερῶν; Στὸ θόρυβο, πού προκαλοῦσαν οἱ ἐγκλειστοὶ τοῦ Κορυδαλλοῦ ἢ οἱ συνθηματολογίες τῶν ἐραστῶν τῆς τοπικῆς ἐξουσίας; Ἡ, μήπως, ὀφείλεται, ἀποκλειστικά καὶ μόνο, στὴν ἀδυναμία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Σώματος, νὰ κινηθεῖ πέρα ἀπὸ τίς παρασκηνιακές, σκοτεινὲς ἱντρίγκες, τὴν ἰδιοτελὴ διαπλοκή καὶ τὴν ὠραιοποίηση τοῦ Συνοδικοῦ χάους, γιὰ νὰ ἐκφέρει λόγο ἀποστολικὸ καὶ μῆνυμα σωστικό;

Ἄν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατάντησε, μὲ δική της εὐθύνη, ἓνα τόσο περιθωριακὸ ὄργανο καὶ οἱ Συνελεύσεις της ἓνα ἐντελῶς ἀσήμαντο περιστατικό, πρέπει νὰ ἀνησυχήσουμε καὶ νὰ θρηνήσουμε. Βρισκόμαστε σὲ φάση παρακμῆς καὶ ἐκφυλισμοῦ. Οἱ Ἀγιοπνευματικοὶ θεομοὶ ἀποδυναμώθηκαν. Καὶ οἱ φορεῖς τῆς σωστικῆς Χάριτος κατάντησαν κυνηγοὶ προνομίων καὶ χειροκροτημάτων. Ἀσχετοὶ μὲ τὸ θησαύρισμα τῆς πίστες, πού ἔχουν ἀναλάβῃ νὰ μεταφέρουν στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα. Ἀπόμακροι ἀπὸ τὸν παφλασμό τῆς ἐπικαιρότητας. Ἀνίκανοι νὰ συλλάβουν τὴν ἀγωνία τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἐρμηνεύσουν τὰ μηνύματα τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ φαινόμενο, ἀρνητικό, ἐνσπεῖρει ἀπογοήτευση. Εἰδοποιεῖ, πὼς τὰ Πατερικὰ ἀναστήματα ἐξέλειπαν. Πὼς ἡ μετρίότητα καὶ ἡ ἀνικανότητα, κάτι περισσότερο, ἢ ἐκκοσμίκευση καὶ ἡ σκανδαλοποιὸς χυδαίότητα βρίσκονται θρονιασμένες στὶς καθέδρες, πού τίς τίμησαν καὶ τίς ἀγίασαν οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ πὼς ὁ λαὸς περπατᾷ ἀποίμαντος καὶ ἀβοήθητος.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.